

## HỒI 590

## Tối Hậu Hy Vọng

N

ền liền phụt tắt.

Toàn bộ binh khí của Trường An thất công tử nếu không chêm vào ghế, thì chắt vào mặt bàn, còn Từ Tử Lăng đã biến mất từ lúc nào mà không ai hay.

Trong khi bọn Kỷ Thiển vẫn kinh hoàng, quờ quạng tìm đường trong bóng tối, gã đã lặng lẽ thoát đi qua cửa sau.

Đây là cách ứng phó ổn thỏa nhất mà gã có thể nghĩ ra, mà cũng chỉ có gã mới có thể cùng lúc làm tắt phụt cả tám ngọn cung đăng như thế, rồi nhân lúc bất chợt chuyển từ sáng sang tối đó mà ung dung thoát khỏi vòng vây, khiến Thất công tử không thể chạm được đến một chéo áo của gã.

Chuyện nhục nhã như vậy, những kẻ tự xưng bất phàm như bọn Thất công tử đương nhiên không dám công khai, ngược lại còn có thể khoe khoang rằng “Ung Tần”, do Từ Tử Lăng giả dạng, đã phải sợ hãi mà bỏ trốn, nên sẽ không kinh động đến người khác.

Mối quan hệ với Kỷ Thiển sẽ trở nên xấu đi, đây là điều không thể tránh khỏi. Tạm thời gã cũng không quan tâm nhiều, sau này rồi sẽ tìm cách giải thích với nàng sau.

Khi gã đi vừa đi ngang một ngõ nhỏ, lập tức phi thân lên trên đỉnh mái nhà cạnh đó, lặc mình hóa thân thành thành Đoản Mệnh Tào Tam mặt mũi xấu xa như quỷ, rồi nhanh chóng nhắm hướng nhà Trì Sanh Xuân phóng tới.

oOo

Trước khi phó ước với Vương Thế Sung, Khấu Trọng định đem hết những gì Lý Thế Dân nói với mình chuyển cáo lại cho y. Nhưng cuối cùng gã nhận ra rằng không nên làm như vậy,

chẳng những chỉ có thể lựa chọn những gì thích hợp để nói với họ Vương, mà còn phải thay đổi khẩu khí ban đầu của Lý Thế Dân, bỏ hết đi những đoạn có tính chất vũ nhục.

Tại nội sảnh Từ Giản tổng quản phủ, Vương Thế Sung sau khi đuổi hết tùy tùng ra ngoài, toàn thần lắng nghe Khấu Trọng trình tấu.

Cuối cùng Khấu Trọng kết luận: "Lý Thế Dân lần này hẹn ta ra nói những lời như vậy, chủ yếu để ta biết khó mà lui. Nhưng Thánh thượng yên tâm, giờ ta thấy có lòng tin thủ vững Từ Giản hơn bất cứ lúc nào. Nếu Lý Thế Dân thực sự đi đường vòng tấn công Lạc Dương, chúng ta sẽ san bằng doanh trại của y để lại thành bình địa, rồi giáp kích đội quân đánh Lạc Dương của y. Thành Lạc Dương vừa lớn vừa kiên cố, muốn công hạ cũng không phải là chuyện một năm, nửa năm mà làm được đâu."

Gã không đề cập nửa lời đến đề nghị thách đố mà gã không dám chấp nhận của Lý Thế Dân, cũng không nói chuyện Trương Trấn Châu, rất có khả năng đó chỉ là kế ly gián, nhưng đương nhiên cũng có thể là sự thật. Còn về chiến lược của Lý Thế Dân thế nào gã thật tình nói hết ra.

Vương Thế Sung lộ vẻ hoang mang, trầm giọng nói: "Nếu chúng ta tấn công mãi mà không hạ được thành trại của hấn, thì ba vạn quân của chúng ta há chẳng phải bị hấn dùng một vạn quân ít ỏi kèm chế tại đây hay sao? Nếu Lý Thế Dân công hãm Hồi Lạc, thậm chí cả bắc Mang Sơn, rồi cắt đứt đường vận lương từ Lạc Dương đến Từ Giản, gã lại còn nắm được quyền khống chế Hoàng Hà, có chi viện đường thủy từ Quan Trung, nên vấn đề lương thực hầu như không cần lo lắng... So sánh tương quan, bên ta quả là vô cùng bất lợi."

Khấu Trọng giật mình kinh hãi, vội nói: "Thánh thượng không thể bỏ Từ Giản, nếu Từ Giản mất, Thọ An và Y Khuyết cũng không thể giữ nổi, khi đó sĩ khí của chúng ta sẽ bị đả kích nặng nề. Biển ở phía Bắc đã nằm trong tay Lý Thế Dân, nếu để quân Đường chiếm nốt các thành phía Nam, cắt đường liên hệ với Tương Dương, chúng ta chỉ còn lại có Yển Sư, Hồ Lao ở phía đông, sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động."

Vương Thế Sung hừ lạnh nói: "Ta lại không bi quan như Thiếu soái, Hồ Lao cùng Lạc Khấu, Huỳnh Dương, Quán Châu, Trịnh Dương, Biện Châu và Yển Sư yểm trợ lẫn nhau, tất cả các thành trì ở lộ tuyến này đều do những đại tướng trung thành với Vương Thế Sung ta trấn thủ, Lý Thế Dân muốn tấn công mặt đông của ta đâu có dễ. Nếu Lý Thế Tích đem quân tấn công Hồ Lao thì chỉ là thiêu thân lao vào lửa mà thôi, chỉ cần ta tập trung binh lực ở Lạc Dương, phía đông mà có chuyện, ta sẽ điều quân đến cứu viện, Lý Thế Dân có thể cầm cự

được bao lâu chứ? Đến mùa đông tuyết rơi, y tất sẽ phải trở về Quan Trung thôi, lúc ấy thiên hạ này chẳng phải là của họ Vương ta hay sao?”

Khấu Trọng điềm đạm nói: “Thánh thượng có nghĩ rằng thành bại của chúng ta tại đây có quan hệ chặt chẽ với Hồ Lao hay không? Đây là được ăn cả, ngã về không, lẽ nào chúng ta chỉ có thể cầu thần bái phật hy vọng Hồ Lao không bị công hạ hay sao?”

Vương Thế Sung lắc đầu nói: “Ý trẫm đã quyết, bắt đầu từ ngày mai chúng ta rút quân dần dần trở về Lạc Dương. Hồ Lạc là một trong hai kho lương lớn của Lạc Dương, ảnh hưởng đối với sự thành bại của chúng ta lớn hơn Từ Giản nhiều.”

Khấu Trọng lửa giận bùng bùng, đứng phắt người dậy, trầm giọng nói: “Rồi cũng sẽ có một ngày Thánh thượng sẽ phải hối hận vì quyết định này. Binh bại như núi đổ, lui binh tuy không phải chiến bại, nhưng Từ Giản thất thủ sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của tướng sĩ với Thánh thượng, cũng ảnh hưởng đến cả lòng trung thành của họ nữa. Xin Thánh thượng cấp cho Khấu Trọng ta một vạn quân, do Khấu Trọng ta phụ trách xin vì Thánh thượng tử thủ Từ Giản.”

Vương Thế Sung lạnh lùng nhìn gã một hồi lâu, chậm chậm lắc đầu nói: “Trẫm nhất định phải bảo tồn binh lực để bảo vệ Lạc Dương.”

Khấu Trọng thở dài đồng thời lộ vẻ chán nản, cứ thế quay người bỏ ra ngoài.

Vương Thế Sung tức giận quát lên: “Người bỏ đi đâu vậy?”

Khấu Trọng không quay đầu lại, trầm giọng đáp: “Đương nhiên là về Bành Thành, liệu xem có cơ hội nào đoạt Giang Đô từ tay Lý Tử Thông hay không? Giang Đô là một Lạc Dương thứ hai, nếu như nằm trong tay ta, thì biển cả mệnh mông sẽ mặc ta tung hoành. Giả như Lý Thế Dân lại muốn tấn công Bành Lương, lúc đó ta mới có chút vốn mà đọ sức với hắn.”

Vương Thế Sung liền hạ giọng, thở dài nói: “Trẫm có cái khó của trẫm, sao ngươi không ngồi lại từ từ thương lượng, để tìm ra sách lược lưỡng toàn kỳ mỹ. Thiếu soái chỉ nghĩ riêng cho Từ Giản, còn trẫm thì phải nghĩ cho Lạc Dương. Ví như trên đường giữa Từ Giản và Lạc Dương cho xây dựng hai tòa thành bằng đá, vừa có thể tăng cường lực lượng phòng ngự ở phía tây Lạc Dương, lại khỏi cần lo lắng phòng thủ cho Từ Giản.”

Khấu Trọng hiểu rằng Trương Trí đã đem chuyện gã và Dương Công Khanh đã tính toán nói với Vương Thế Sung, nói cho cùng Vương Thế Sung vẫn vì sợ hãi mà quyết định bỏ Từ Giản, nghĩ đoạn bèn lắc đầu nói: “Chỉ cần Từ Giản còn, hai tòa thành đó mới phát huy

được tác dụng! Hà, ta thật không muốn rời bỏ Thánh thượng chút nào, chỉ vì không còn sự lựa chọn nào khác, ta cũng chỉ không muốn bị Lý Thế Dân tiêu diệt một cách dễ dàng thôi.”

Vương Thế Sung rời khỏi ghế, đi thẳng tới sau lưng Khấu Trọng, không vui nói: “Sao người tài như Thiếu soái không đồng ý ở lại giúp trẫm, ngoại trừ vấn đề Từ Giản trẫm khó gạt đầu ra, việc quân khác đều có chỗ thương thảo.”

Khấu Trọng quay ngoắt người lại, quả quyết nói: “Tốt! Chỉ cần Thánh thượng chịu giao toàn quyền phụ trách phòng thủ Hồ Lao cho ta, Khấu Trọng này sẽ cùng sống chết với Thánh thượng, tuyệt không bỏ giữa chừng.”

oOo

Từ Tử Lăng nhanh nhẹn lướt vào Trì phủ, tránh đám chó săn hộ viện, sau đó đi sâu vào nội trạch, càng vào sâu gã càng tập trung tinh thần vì nơi này toàn là Ma môn cao thủ.

Ba tầng nội viện chỉ có tiền viện là sáng đèn như ban ngày và có tiếng người, còn trung viện và hậu viện thì đều yên lặng như tờ, tối om như mực.

Từ Tử Lăng thầm cảm ơn trời đất, theo đường cũ đến tấm thất của Trì Sanh Xuân quan sát động tĩnh, Bạch Thanh Nhi đã đi đâu không biết, chấn gối vẫn còn ngay ngắn chứng tỏ họ Trì còn chưa lên giường, gã thầm nhủ không biết có phải Bạch Thanh Nhi đã luyện thành Xá Nữ tâm pháp quý báu gì, giờ đi đâu đó hại người rồi hay không?

Gã nhanh chóng đi vào trong ngọ thất, với nhãn quan sắc bén của gã không đến nửa khắc thì đã phát hiện địa thất trong cái tủ nằm sát bức tường, cửa vào bị quần áo che khuất, hơn nữa không cần cơ quan điều khiển gì cả, chỉ cần nâng tay nắm lên là đã lộ ra một cầu thang gỗ đi xuống địa thất, bèn thầm nhủ không ngờ lại thuận lợi như vậy. Sau khi khẳng định xung quanh không có người, gã mới bật hỏa tập lên, đi vào bên trong.

Địa thất rộng chừng một trượng vuông, bên trong trống rỗng, một bên là ba cái tủ gỗ, bên kia là ba cái rương bằng gỗ đàn hương kiên cố. Từ Tử Lăng lần lượt mở từng cái tủ một, bên trong là binh khí, dược vật và các loại dụng cụ đánh bạc, trong rương toàn là vàng đỉnh, ba rương cộng lại cũng phải đến vạn cân, chỉ cần Đại Tiền Hồ Phật gạt đầu đồng ý thì thừa sức mua cả Minh Đường Oa.



Từ Tử Lăng thầm kêu bất diêu, xoay người bắt đầu tra xét từng tắc trên trần, dưới sàn và trên tường, gã nhanh chóng khẳng định bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ mà mà Hầu Hi Bạch ước mơ có được không cất giấu trong bí thất này. Nghĩ đến đây, gã liền lập tức cảm thấy rất nhức đầu, giờ mới biết làm "nhã tặc" cũng không đơn giản chút nào, cả tòa phủ đệ rộng lớn mênh mông thế này, muốn tìm một quyển họa có khác nào đáy biển mò kim đâu chứ?

Đột nhiên tâm niệm chuyển động, tranh là vật dùng để xem là chính, Trì Sanh Xuân rất có thể đã đem nó treo trong sảnh đường để làm bức tường đỡ trống, còn gã thì ngu ngốc mò đến tận đây để tìm kiếm.

Nghĩ vậy, Từ Tử Lăng bèn lặng lẽ lui ra ngoài, khôi phục mọi thứ y như nguyên trạng rồi đi qua thư trai ở trung viện, tiến về phía tiền viện lúc này vẫn sáng đèn.

oOo

Khấu Trọng phóng qua thành môn như một trận gió, quân sĩ thủ thành đều nghiêng mình kính cẩn chào hỏi, sĩ khí cao ngùn ngụt ngất trời.

Dương Công Khanh và Ma Thường đã ngồi đợi gã từ lâu, vội đứng lên nghênh đón.

Khấu Trọng dùng tay ra hiệu cho bọn y chớ hỏi vội, vừa đi vừa nói: "Lý tiểu tử thật lợi hại, chỉ một cuộc hẹn ước và mấy câu nói đã đánh bại được Khấu Trọng ta rồi. Mẹ hấn chứ! Chắc chắn là hấn muốn báo mỗi thù một mũi tên của ta định giết hấn đêm trước đây mà."

Dương Công Khanh lẫn Ma Thường thấy gã thần sắc không tốt, đều biết là chuyện chẳng lành, họ Dương liền nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc thì có việc gì đã xảy ra vậy?"

Khấu Trọng đứng lại cách cửa trại chừng mười bước, ngẩng đầu nhìn về phía các ngọn đèn sáng rực của doanh trại địch rồi chán nản nói: "Vương Thế Sung muốn lui binh về bảo vệ Hồi Lạc và Lạc Dương!"

Ma Thường thất thanh kêu: "Cái gì? Vậy chẳng phải dùng cả hai tay dâng Thọ An cùng Y Khuyết cho địch sao?"

Dương Công Khanh chấn động hỏi: "Như vậy khác nào bức bách Trương Trấn Châu quy thuận nhà Đường."

Khấu Trọng trong lòng thâm thở dài, gã và Dương Công Khanh hiểu rõ Trương Trấn Châu hơn bất cứ ai, bao gồm cả Vương Thế Sung, y đã hoàn toàn thất vọng với họ Vương, nếu có thể giết chết Vương Thế Sung, nhất định y sẽ đứng về phía Khấu Trọng và Dương Công Khanh.

Nhưng trong tình hình Vương Thế Sung bỏ Từ Giản này, y đương nhiên sẽ không chịu vì hạng tiểu nhân bỉ ổi, chỉ dùng người trong họ tộc như họ Vương mà hy sinh tính mạng, việc đầu hàng để đổi lấy địa vị trong triều nhà Đường thực sự là một hành động thông minh, chẳng ai có thể bình phẩm y một câu nào.

Nếu đúng như Lý Thế Dân dự liệu, chỉ mấy câu nói của y có thể khiến Vương Thế Sung triệt quân rút khỏi Từ Giản, mà một trong những hậu quả của hành động này là khiến một trong hai danh tướng của quân Trịnh là Trương Trấn Châu phần uất đầu hàng, thì tâm kế của họ Lý này thật vô cùng đáng sợ.

Khấu Trọng khổ sở đáp: "Thế nên ta mới nói Lý tiểu tử lợi hại thật."

Sau đó gã liền tóm tắt toàn bộ chiến lược của Lý Thế Dân cho hai người nghe không giấu một chữ.

Dương Công Khanh than một tiếng rồi nói: "Lý Thế Dân cảnh cáo rất đúng lúc, bởi vì Lạc Dương vừa mới đưa tin đến, chúng ta đã thảm bại trận thủy chiến ở Mạnh Tân, quân Đường đang tập hợp ở Hà Dương để chuẩn bị vượt sông tấn công Hối Lạc, đại quân hai vạn người của Lý Thế Tích đã lên bờ nam Đại Hà, công hãm Hà Âm, uy hiếp Hồ Lao, Huỳnh Dương, Quán Thành. Lý Thế Dân đã dùng sự thật để chứng minh những gì y nói hoàn toàn không phải là chỉ nói suông."

Ma Thường hỏi: "Chúng ta nên làm thế nào?"

Dương Công Khanh thở dài: "Lý Tử Thông vẫn còn có sức mạnh nhất định, có khả năng uy hiếp huynh đệ của chúng ta tại Bành Lương."

Khấu Trọng cười khổ, nói: "Hiện tại ta phải rời khỏi đây tới Trường An giúp hảo huynh đệ của ta đối phó Thạch Chi Hiền. Vương Thế Sung có lui quân về cũng mất khoảng mười ngày. Về tới Lạc Dương xong, lão không có lựa chọn nào khác là phái hai người rút về Hối Lạc, rồi phái thêm mấy tên như Vương Huyền Ứng đến giám quân, Hai người hãy lựa thời cơ thích hợp mà quay về Bành Lương hội hợp với các huynh đệ ở đó. Xong chuyện ở Trường An, ta lập tức đuổi theo trở lại Bành Lương. Thử xem có phương pháp gì đó có thể bảo tồn thực lực, rồi tấn công chiếm Giang Đô hay không, đến lúc ấy thì bọn ta mới còn một đường sống."

Ma Thường hỏi: “Nếu Vương Thế Sung đích thân thống lĩnh đạo quân kéo đến Hồi Lạc, bọn ta ứng phó ra sao?”

Khấu Trọng quả quyết lắc đầu, vỗ vỗ vào vai y, cười cười nói: “Yên tâm! Nếu Lý Thế Dân chịu để Vương Thế Sung phân thân đi cứu Hồi Lạc, thì tuyệt đối không phải là Lý Thế Dân mà ta quen biết. Vương Thế Sung sẽ lui binh an toàn, Lý Thế Dân sẽ không mạo hiểm truy kích, mà sẽ chia binh hai đường, một đạo quân đến Thọ An, Y Khuyết hội hợp với Sử Vạn Bảo, cắt đứt liên hệ giữa Lạc Dương và Tương Dương, còn đạo quân khác do chính Lý Thế Dân chỉ huy tiến về phía đông, dựa vào Bắc Mang Sơn để áp chế Lạc Dương, đối với Vương Thế Sung, thử hỏi Hồi Lạc hay Lạc Dương quan trọng hơn?”

Dương Công Khanh nói: “May mắn là vợ con quân lính chúng ta đều ở tại Yến Sư, tướng đang giữ Yến Sư lại là người của ta, từ đó bỏ về Bành Lương rất thuận lợi, chỉ cần có đủ thời gian để sắp xếp là xong thôi.”

Khấu Trọng kinh ngạc nói: “Bây giờ Vương Thế Sung tuy không chế binh tướng thủ hạ vẫn có một chỗ sơ hở lớn. Nếu toàn bộ gia quyến của quân đội đang đều ở lại Lạc Dương, thì nhiều người muốn phản bội lão sẽ phải bán khoán mà không đi được.”

Dương Công Khanh nói: “Nhưng muốn làm vậy thực sự rất khó, hơn nữa lại không có lợi cho kinh tế, toàn thành Lạc Dương có ba vạn hộ, nhân khẩu lên đến bảy mươi vạn người, thêm vào quân đội thì đã quá tải rồi, nếu thêm cả gia quyến của tướng sĩ, tất nhiên sẽ không đủ lương thực để cung ứng, vì vậy gia quyến đều được an trí cho ở cùng họ, đây cũng là một thủ đoạn để ổn định lòng quân. Nếu không, chỉ riêng việc sắp xếp cho tướng sĩ về thăm nhà cũng đã vô cùng mệt mỏi rồi.”

Ma Thường nói: “Thiếu soái không đi không được sao? Hay là ngày mai nói lại một lần nữa, biết đâu Vương Thế Sung hồi tâm chuyển ý thì sao, Thiếu soái bỏ đi thế này thật là đáng tiếc quá.”

Dương Công Khanh lại nói: “Ta cũng có thể thuyết phục các đại tướng hiểu biết khác, sáng sớm mai đến gặp tên xuẩn tài đó trình bày lợi hại, buộc y không thể nhất ý cô hành, tự chuốc lấy diệt vong như vậy nữa.”

Khấu Trọng thở dài nói: “Ta rất hiểu con người Vương Thế Sung, lão chỉ tin vào chính mình, đây cũng là đặc tính của mấy người trong Ma môn. Yêu cầu cuối cùng của ta là bảo lão cho ta tử thủ Hồ Lao, lão lúc đầu thì từ chối sau đó một hồi cân nhắc mới đồng ý lấy lệ với ta. Mẹ lão! Ta không muốn lãng phí thời gian với loại người đó nữa, hiện tại ta chỉ có một cơ

hội duy nhất, đó là khi Lý Thế Dân công hạ Lạc Dương thì chúng ta chiếm Giang Đô trước, rồi nhờ nhạc phụ tương lai ta tới tiếp viện trên biển, lúc ấy thì ta có thể đối diện với Lý tiểu tử được rồi!”

Nói xong gã liền đi về phía cửa trại.

Dương Công Khanh lẫn Ma Thường ngập ngà ngập ngừng, muốn nói mà không biết mở miệng thế nào.

Cả hai từ lâu đã tâm phục khẩu phục với mưu lược và trí tuệ của Khấu Trọng, quyết định của gã có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất

Khấu Trọng đột nhiên dừng chân lại, nói: “Huynh đệ tốt của ta là Bạt Phong Hàn mấy ngày nữa sẽ đến Lạc Dương tìm ta, hẳn biết mối quan hệ của bọn ta, tìm không thấy ta tự nhiên sẽ đến chỗ Dương Công đó.”

Ma Thường nói: “Ta sẽ bảo người lưu ý, hiện nay Lạc Dương phòng thủ vô cùng nghiêm mật, nếu không có người nói giúp chỉ sợ y khó mà vào thành.”

Khấu Trọng cười nói: “Tên tiểu tử ấy còn nhiều biện pháp hơn ta ấy chứ. Tốt nhất hai người đừng để lộ phong thanh gì, vì y cũng là một trong những đại địch hàng đầu mà Ma môn muốn lấy mạng đó. Yên tâm đi, y sẽ tự có biện pháp vào thành.”

Dương Công Khanh nói: “Thiếu soái hãy yên tâm, bọn ta có cần mời y về Bành Lương chờ Thiếu soái không?”

Khấu Trọng nói: “Làm vậy thì quá lãng phí nhân tài đó! Dương công hãy chuyển lời của ta, bảo ta nhờ y bảo hộ Dương công đến Bành Lương. Có Thâu Thiên kiếm của y bên cạnh, cho dù bị hãm thân giữa thiên quân vạn mã cũng vẫn có cơ hội đột vây thoát thân đó.”

Dương Công Khanh khẽ run người đáp: “Đa tạ Thiếu soái!”

Khấu Trọng nói: “Không thể không đề phòng lòng người, nếu Trương Trấn Châu đầu hàng quân Đường, Vương Thế Sung sẽ càng nghi ngờ Dương công, vì vậy trong bất cứ tình huống nào cũng phải đề phòng y, bảo tồn nhân lực là chuyện duy nhất và cần nhất mà chúng ta nên làm hiện nay.”

Nói đoạn gã liền đặt tay lên vai Ma Thường nói: “Dương công là một trong những người Khấu Trọng ta kính trọng nhất, Ma Thường người hãy tập trung tinh thần, hết sức chiều cố



cho Dương công, tương lai bọn ta nhất định sẽ tung hoành thiên hạ, rửa sạch nỗi nhục bị Lý Thế Dân đánh bại hôm nay.”

Ma Thường hai mắt đầy lệ, cúi đầu kiên định nói: “Tại hạ cho dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết giúp Đại tướng quân có cơ hội tái kiến Thiếu soái.”

Khấu Trọng cười một tiếng, bước qua cửa trại.

Nhìn theo bóng gã đi xa dần, hai người đều cảm thấy gã đã mang đi theo cả hy vọng bảo vệ Lạc Dương cuối cùng.

- o O o -